

plene, & sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permaneris ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 1. Junii 1737. Pont. nostri Anno VII.

CCIII.

Canonizatio B. Vincentii a Paulo Fundatoris Presbyterorum Sæcularium Congregationis Missionis, & Societatis Pædicularum, quæ Charitatis nuncupantur.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Procurator.

§.1. S. Uperna Hierusalem, & Beata Dei viventis Civitas, in qua a Cœlesti Patrefamilias unus æternæ vitæ denarius æqualiter omnibus, qui in Vineâ sua operati sunt, distribuitur, habet diversa loca, & Mansiones, quas quisque pro suo accepturus est merito. Itaque anxios Apostolos de Morte Christi, & de sua infirmitate trepidos, & de futuro præmio sollicitos, cum audissent Petrum promptiorem animo, ac fidentiorem, & qui ceterorum Caput, & Princeps constitutus fuerat, ter dominum ad Galli cantum negaturum, solatus est Christus Dominus, dicens, in domo Patris mei Mansiones multæ sunt significans his verbis, quod nemo eorum licet alius alio fortior, alius alio infirmior, alius alio iustior ab illa felici Domo excluderetur, in qua multæ essent mansiones, nempe diversæ meritorum in una vitæ æternæ dignitates. Siquidem alia est claritas Solis, alia claritas Lunæ, alia claritas Stellarum, Stella enim a Stella differt a claritate. Et non una expressa est in Evangelio fecunditas: nam facit aliud quidem centesimum, aliud autem sexagesimum, aliud vero trigesimum: ubi centenus fructus Martyribus, sexagenarius Virginibus, alius aliis assignatur. Multæ igitur in Domo Dei Mansiones, non una Stellarum claritas, non idem, sed multiplex est fructus, ita etiam non una est Corona, quæ tempore persecutionis accipitur: habet & pax coronas suas, quibus de varia, & multiplici congressione Victores, prostrato, & subactio Adversario, coronantur: libidinem subegisse, continentia palma est: Contrariam, contra injuriam repugnasse, corona patientiæ est: De Avaritia triumphus est pecuniam spernere; Laus est Fidei fiducia futurorum, Mundi adversa tolerare: & qui superbus in prosperis non est, gloriam de humilitate consequitur: & qui ad Pauperum fovendorum misericordiam pronus est, retributionem Theauri Cœlestis adipiscitur: & qui invidere non novit, quicumque unanimes, & mitis fratres suos diligit, dilectionis & pacis præmio honoratur. In

hoc Virtutum stadio, ad has Justitiæ Palmas, & Coronas accipiendas Beatus Dei Servus Vincentius a Paulo non solum ipse pervenit, sed alios etiam plurimos opera, & exemplo suo perduxit. Nam tanquam strenuus Dei miles deponens omne pondus, & circumstans peccatum propositum sibi certamen aliis virtute præcurrere inivit, & ad longævam usque Senectutem adversus Principes, & Potestates, & Rectores Mundi tenebrarum harum fortiter, ac legitime certaverit, & de manu Domini in terra illa Beatitudine meruit coronari. Quem autem Deus, qui facit mirabilia magna solus, æternæ felicitatis præmio donaverat in Cœlis, in Terris quoque signis, ac prodigiis illustrem reddere voluit, eo potissimum tempore, quo in Galliis novatores falsis, fictisque miraculis suos diffundere errores, pacem Catholicæ Ecclesiæ turbare, simplices ab unitate Romanæ Sedis abducere conabantur.

§.2. Itaque Divina obsequentes Voluntati, ut ad currendam viam salutis excitentur Fideles, ut perverforum coeerceretur pravitas, & hereticorum confundatur improbitas Servum Dei Vincentium ab universo fidei Populo, cuius regimini superna dignatione immerentes præfidemus Sanctorum Cultu, & honoribus colendum, ac venerandum hodierna die Apostolica Autoritate decrevimus. Exultat igitur, & gaudeat Ecclesia, novum a Deo Patronum sibi oblatum esse, qui pro peccatis Populi apud Dominum preces adhibeat. Laudent eum universi Fideles, & eo cultu, atque iis honoribus prosequantur, quibus Deus in Sanctis suis honoratur. In Psalmis igitur, in Hymnis, & Canticis spiritualibus, in compunctione cordis, & egenorum miseratione præclaram de Mundo, ac Diabolo relatam victoriam, & spirituales Servi Dei triumphum celebremus. Tempa quidem in eius honorem immortaliter Deo adificentur: sed nos, qui Templum Dei sumus, humanæ pravitatis labe polluere, ac violare timeamus, demumque operam, ne quid immundum, aut profanum Templo Dei, hoc est Animæ nostræ inferatur, ne offensus sedem, quam inhabitat, derelinquat. Eius memoriæ, & Altaribus dona, & munera offerantur: Sed exhibeamus quoque Corpora nostra hostiam viventem, Sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium nostrum: Eius denique religiosa simulacra, Sacraque Imagines in veneratione, & cultu habeantur, sed ejus virtutum egregiam formam Sanctæque conversationis imaginem Divina opulante gratia in nobis ipsis exprimere, ac representare, quoad cuiusque nostrum imbecillitas patitur, sollicite studeamus.

§.3. In humili pago, quem Ranquines dicunt Aquis Duceffis, ex pauperibus, sed piis Parentibus natus est Vincentius a Paulo, qui a Pueritia tanquam innocens Abel Pastor Ovium fuit, & ad eum, & ad munera ejus respexit Dominus. Nam in innocentia vivens, de sua parsimonia, & abstinentia gratum Deo offerebat Sacrificium

Ad confundendos perverforum errores decernit Summus Pontifex Canonizationem B. Vincentii a Paulo Fundatoris Congregationis Missionis, & Pædicularum de Caritate.

Ex pauperibus parentibus, Vincentius ortus, puer custodit egregie additus misericordiam administrabat erga miserios Sanctis initiis ponit.

cium pietatis: siquidem farinam, dum a Mola rediret, & panem sibi in tenuem victum a Parentibus traditum, Pauperibus distribuerebat, impendens virtuti, quod propria subtraheret sustentationi, ut fieret refectio Pauperum abstinentia jejunaantis. Ardentem enim pii Adolescentuli Charitatem paupertas non retardabat, licet parvum esset, quod posset de sua facultate decerpere; tamen animi magnitudine census angustiam superabat. Itaque dimidium scutum, quod quotidiana parsimonia, & industria frugalitate a suis laboribus minutatim collegerat, occurrenti misero totum elargitus est, ad exemplum illius pauperula Viduæ, quæ a Domino meruit laudari, quia non ex eo, quod abundabat illi, sed de penuria sua omnia, quæ habuit, misit totum victum suum.

Studiis addicitur, & Sacerdos innocens ad præbendam nominatur.

§.4. Ab agresti, & pastoritia vita avocatus a Patre Aquas missus est, ut in Convento Fratrum Ordinis Sancti Francisci literis operam daret. Id autem sedulo, ac diligenter executus est, ea morum integritate, & erga Deum pietate se gerens, ut æqualibus exemplo, majoribus admirationi fuerit. Hinc Tolosa, deinde Cesarea Augustæ in Thologia Studiis opera diligenter posita, castus, humilis, & modestus, & quales in fortem Domini vocatos esse decet, per omnes Ecclesiasticos Ordines ad Sacerdotii sublimem dignitatem ascendit.

Præbendam recusat ob contemptoris litæ.

§.5. Vix autem fuerat Sacerdotali honore insignitus, inficius, & absens, cum fama ejus probitatis, & doctrinæ increbuisse, ad pinguem beneficii præbendam nominatus est, quam ut recivit, sine judiciali controversia se adipisci non posse, sponte, ac libenter dimisit; nam amans potius injuriam accipere, & fraudem pati, quam iudicio cum fratre contendere, uberi voluit carere proventu, quam sine lite ab Ecclesiastico Viro, ut ipse aiebat, omnino fugienda, consequi non potuisset.

Tolosa literas cum pietate edocet.

§.6. Interea ne aliis oneri esset, sed sibi, & pauperi Matri victum honestis laboribus, & laudabili industria subministraret humaniores literas in Castro non ignobili, quod Bustetum vocant, Diocesis Tolosana, deinde in ipsa Urbe edocuit. Et quoniam ejus potissima cura, & vigil sollicitudo erat Adolescentum mentes non rerum Divinarum sterili dumtaxat notitia instruere, sed eorum animos ad Cœlestem Sapientiam amplectendam impellere, & mores ad sublimem Christianæ professionis virtutem, & Sanctitatem informare, nobiles Viri certatim filios suos ejus curæ committebant, ut in via Domini, & in Sanctorum scientia sub tanti Viri proficere Evangelica disciplina, & pietatis magisterio.

Massiliam venit B. Vincentius Legatam pecuniam addepurus, unde Narbonem versus profectus in manus Turcarum incidit.

§.7. Profectus Massiliam, ut pecuniam, quæ ex credito relicta sibi hereditatis debebatur, acciperet, cum Massiliam Narbonem versus remearetur Tolosam secundo vento navigaret, in Turcas incidit, qui Navis Magistro, aliique interemptis Vincentium sagitta vulneratum, Bull. Rom. Tom. XIV.

vestibus exutum, & catenis onustum in Africam captivum abduxerunt. Multa, & gravia a Turcarum sevitia, ne Legem Domini sui desereret, passus est, sciens non esse condignas passiones hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis.

§.8. Narrant, cum forte unum e Conservis suis sub gravi catenarum pondere, misere laborantem conspexisset, nec ad sublevandas miseri illius angustias haberet, quod traderet, se ipsum dedisse in vincula, ut Corporis sui dispendio alienam redimeret calamitatem. Duris agrorum cultura laboribus immiti ab hero addictus fuerat, qui ultimus exitit, (nam tres toto captivitatis tempore habuit) cumque sepe consueverat una ex Concubinis herilibus adire, quæ a nativitate professione Mahumetana, Christianæ tamen Religionis instituta, & fidem audiendi percipienda erat. Quadam die cum plura de Deo, & Christiana Religione rogasset, iussit, ut aliquid cantaret ex Canticis Sion. Tunc vero Servus Dei psalmum illum = Super flumina Babylonis illic sedimus, & flevimus = aliaque pia Carmina cecinit, dum autem ad incircumcisas Mahumetana aures Sacrum Domini canticum ex ore Vincentii resonabat, Deus operatus est in Corde profanæ semine ut aliquam cœlestis dulcedinis suavitatem perfentiret. Itaque domum regressa maritum, qui a Christiana fide, ut Mahumetis sequeretur deliramenta, defecerat, convenit, eumque reprehendit Religionem suam reliquisse, quam optimam esse censebat, tum ex iis, quæ de ore servi audierat, tum ex inusitata voluptate quam ex cantico perceperat, quanta neque in majorum suorum paradiso se fruituram esse sperabat, verbis famina commotus impius ille respexit fœditatem suam, eamque damnavit, atque exuere decrevit, adjacentibus monitis, & orationibus probi famuli sui Vincentii, qui cum re composita parva navicula e Turcarum manibus, in Gallias aufugit, ibique a Vincentio Apostolica Sedis Avenionensi Pro-Legato exhibitus, Sacris servatis ritibus, imposita que poenitentia Ecclesiæ reconciliatus est.

1737. cidi, qui vulneratum in Africam duxerunt.

Ad exemplum S. Raymundi nonnati catenis concipivi se ipsum suffecit, donec triennio peracto, tertio herum Apostatam convertit, cum quo Avenionem venit, ubi Ecclesiæ fuit reconciliatus.

Romam venit loca sacra veneraturus.

§.9. Romam deinde Servus Dei se contulit, ut Sacras Martyrum veneraretur exuvias, quorum sanguine expiata Urbs, quæ fuerat Sedes superstitionis: facta est Mater, & Magistra Religionis, & ut ad sepulchra Apostolorum se prosterneret, & Cathedram Petri adoraret cujus dignitas etiam in indigno hærede non deficit.

§.10. Reversus in Gallias, suadente eximia pietate viro Petro Berullo auctore Congregationis Oratorii Jesu, & postea Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali primum in Parisiensi, deinde in Lugdunensi Diocesi Parochiam administrandam suscipit, ubi factus forma gregis ex animo oves sibi commissas dirigens in viam Domini verbo pavit, & exemplo. Et quoniam messis quidem multa, Operarii autem pauci Juniores Clericos in adibus suis alendos, educandosque excipit, quibus cum communem vitam agens eos in lege Domini instrue-

In Gallias reversus duas successive Parochias ex precepto Cardinalis Berulli Directoris, rexit, juniores Clericos disciplina Ecclesiastica sedulo imbuebat.

De præditi
Card. man-
dato Parisios
revertitur Vin-
centius quem
apprimè no-
scens S. Fran-
ciscus Salesius
Monasterii
Ordinis visi-
tationis præ-
fuit.

De an. 1625,
Congregatio-
nem Missio-
nis instituit
B. Vincentius
illius officia,
& functiones
enumerantur,
& merito a
Summo Pon-
tificè commē-
dantur Missio-
narij.

Tota Vincen-
tius vita conti-
nua charita-
tis actus dici
potest, quare
ad curandos
egrotos, sub-
levandos Sen-
es, nutrien-
dos pueros

struebat, ut ad majorem provecti ætatem possent verbo Dei, & doctrina salubri Ecclesiam Domini ædificare.

§.11. Fama pietatis Vincentii, & odor bonæ ejus conversationis pervenit ad Sanctum Franciscum Salesium, qui eum sanctimonialibus Visitationis nuncupatis, quarum Monasterium nuper Parisiis erectum fuerat, præposuit: in commissio autem sibi difficili ministerio vigil Sacrarum Ancillarum custos, & prudens animarum rector ostendit, & opere comprobavit, quam verum, & rectum esset iudicium Sanctissimi Præfatis, qui Sacerdotem Vincentio digniore nullum se nosse palam affirmabat. Porro per quadraginta annos singulari prudentia, cura, & sollicitudine, Sacris illis Virginibus ad viam salutis Beatus Dei Servus consuluit, ut quæ a carnali concupiscentia recedentes tam carne, quam mente se Deo voverant, consumarent opus suum, & ad Dei munera per Divina præcepta pervenirent.

§.12. Sed flagrans Vincentii Charitas haud intra Sanctimonialium claustra continebatur, sed cum probe intelligeret nullam esse excellentiorem, præstantioremque Curam, quam quæ curandis, sanandisque animis collocatur, ad ineundam spiritualem pugnam contra concupiscentiam carnis, & pravitatem Mundi, contra superbiam, & malitiam sæculi, contra calamitates, & miseras filiorum Adam, contra parvulorum ignorantiam, contra demum spirituales nequitijs infruxit Exercitus fortium, qui præliarentur prælia Domini. Nam anno millesimo sexcentesimo vigesimo quinto instituit Congregationem Presbyterorum Sacularium Missionis, qui contemptis, atque desertis Mundi hujus illecebris in communem vitam castissimam, sanctissimamque congregati nihil proprium habentes simul ætatem agerent, viventes in orationibus, in lectionibus, in exhortationibus, aliisque spiritualibus exercitijs, quibus Clericos Saculares in scientia Domini, in Ecclesiasticis ritibus, & Sacro instruerent ministerio; Laicos autem mandatorum Divinorum, rerumque Cœlestium meditatione eis proposita ad viam salutis currendam accenderent: qui perpetuo voto ad peragendum Apostolicum Sacrarum Missionum opus, præsertim in Pagis, in Villis, Locisque Campetribus, ubi jacentibus in tenebris, & umbra mortis raro Evangelicæ veritatis lumen affulget, se Deo obstringerent: qui nulla superbia tumidi, nulla pervicacia turbulenti, nulla invidentia lividi, sed modesti, verecundi, pacati, concordissimam vitam, & intensissimam in Deum, proximumque salutem, gratissimum munus omnium bonorum Datori offerent.

§.13. Christiana autem Charitas erga Proximum, quæ a Charitate Dei tanquam a fonte proficiscitur, & mirabili quodam modo tanquam gradibus per eam ad perfectum Dei amorem ascenditur, non solum providit salutem animarum, sed etiam corporis indigentis consuluit. Itaque Servus

Dei perfecta ardorem charitate, & animis, & Corporibus subvenire, ac benefacere satagebat, agebatque quantum poterat, ut proximus salvus corpore, salvusque animo esset, ita tamen ut omnem corporum curam ad salutem animarum, de qua potissima debet esse sollicitudo, referret. Quamobrem totis miseracionis visceribus compatiens calamitatibus, & angustijs miserorum præsertim ægotantium, Senum, Puerorum, Puellarumque, qui viribus infirmi, ac debiles sibi succurrere non valentes sæpe necessario desituti auxilio, suis miseris opprimuntur, Societatem puellarum Charitatis nuncupatarum fundavit, quæ Senibus, Pueris, Egenis, & omnis generis ægotantibus curandis interservandisque diu noctuque allaborarent.

§.14. Præterea non solum in singulis Urbium, sed etiam Pagorum, & Villarum paroccijs sodalitates Matronarum instituit, quarum sollicita cura, & diligenti sollicitudine miserorum præsertim, & angustia levarentur, ægotantibus remedia tam Corporalia, quam Spiritualia, calamitosos opes atque auxilium, egentibus pecunia, nudis vestimenta, afflictis consolatio afferretur; Erigendas etiam curavit, variisque in locis jam ante erectas adiuvit, maximeque promovit Societates puellarum Crucis, Providentiæ, & Sanctæ Genovefæ, a quibus educarentur, instruerenturque in femineis officijs, honestisque moribus pauperes puellæ, ne in maturiore ætate adultæ ignorantia Dominicæ legis, aut Divinorum Mysteriorum inscitia laberentur, vel otiose discederent circumire Domos, & loquentes, quæ non oportet, retro Satanam converterentur, vel manibus laborare nescientes domesticis oppressæ difficultatibus ad flagitia, & peccata, inopia & egestate impellerentur.

§.15. Insuper hospitium pro amentibus custodiendis, Domum ad immorgeros adolescentes corrigendos, & amplum hospitale ad fovendos, alendosque Senes, & artifices, qui ad sibi victum manibus suis quærendum impotentes calamitate aliqua evaserunt, ædificavit. Demum valetudinaria pro infirmis remigibus, qui prius in antra more bestiarum detrucebantur, Parisiis, & Massiliæ enixe procurante regia liberalitate constructa, & dotata fuerit, in quæ miseri illi ægritudine laborantes translati, & Spiritualibus, & Corporalibus subsidijs recreantur.

§.16. Eximia enim Vincentii probitas, vitæque integritas eo magis magisque in diem elucens, quo studiosius ab ipso occultabatur cl. mem. Ludovico XIII. Galliarum Regi innotuerat, ideoque vivens ejus opera ad distribuendas occultas elemosynas, ejusque consilio in nominandis Clericis ad Episcopales Cathedras, & Ecclesiastica beneficia utebatur; Moriens in ultimo illo agone Vincentium sibi adiutorem, consolatoremque esse voluit.

§.17. Post vero illius obitum cl. mem. Anna Austriaca illius uxor, & Galliarum Regina eum licet reluctantem, & invitum

AN. CH.
1737.
fulciendos debiles. Societatem Puellarum Charitatis latissime diffusam instituit.

Hinc in singulis ferme Paroccijs Matronarum sodalitates, quæ calamitosos miserorum curam habent, Societatem Puellarum Crucis, Providentiæ, & S. Genovefæ ad effermandum sequeiorem sexum instituit promovet, & auget.

Ad omne opus bonum paratus Vincentius, Hospitium pro Amentibus, Domum pro Discipulis, Hospitale pro Senibus Artificibus, valetudinaria pro Remigibus, Parisiis, & Massiliæ erigenda curat.

Probitate Vincentii, & odore virtutum meos Ludov. XIII. Rex Christianissimus ejus opera in distribuendis elemosynis, consilio in promovendis Ecclesiasticis viribus, & moriens oratorem habet. Consiliarius Regine Annæ reluctans est.

1737.
felicis in hoc exequendo muneris nihil potentum minus inimicitias præmia, pollicitationes permissit, imo sibi semper constant, & erectus admirabili vigilantia, omnia opera pia quibus præfuit, indefessus regit.

Socios suos exemplo virtutum suarum erudit.

B. Vincentii prudentia in regendo Socijs suis.

Humilitatem ita colit, ut quamvis ab omnibus magni fiat, nihil superbum cogitet, imo præposituram generalem dimittit, quam nisi invitissimus resistit, & in genua seipsum provolvitur, simplex defectum venia petit.

in sanctius conscientia consilium adscivit, ipse autem ubique, & in Palatio inter aulicos, & domi inter suos missionis alumnos, & in foro inter Cives, & in privatis domibus inter egentes, & calamitosos, & in publicis hospitalibus inter senes, & ægrotos, & in villis, ac pagis inter villicos, & agrestes, & in Sacrarum virginum asectorum, & in Ecclesiasticis Clericorum conventibus, & ubique inter omnes caritatis officia obibat; sanctitatis lucem diffundebat, bonum Christi odorem disseminabat, siquidem in regia domo sæculi vanitate contempta, & divitijs, ac honoribus conculcatis ad Deum conversas, & in Cœlo fixas omnes cogitationes suas habebat. Itaque ejus præcipua cura fuit, ut parochialibus, præbendis, Ecclesiasticis dignitatibus, & beneficijs, quæ sunt bona pauperum, & patrimonium Christi digniores præficerentur, & cum nobiles viri filios suos commendarent, & promissis, aut minis urgerent, vel speranda præmia irrisit, vel præteritas minas calcavit. Neque anima fortis & robusta detrimento hereditatis Christi, & Crucis dispendio potentes sibi optavit amicos, aut de communitatis malis trepida inimicos formidavit.

§.18. Inter suos autem Sacrarum Missionum Socios, quos secum præsertim ad rusticos, & agrestes fidei Catholicæ mifericordiam, & divina præcepta edocendos voto obligari, tum etiam clero rite instituendo, aliisque caritatis operibus addici voluerat, robore accinctus ex alto toto peregrinationis, ac Conversationis suæ tempore fidelem se Ministrum, strenuumque, ac indefessum vineæ Domini cultorem, atque operarium exhibuit.

§.19. Cum autem illorum regimen, non ut quidam, vim fecisset, ut adipisceretur, sed vim passus esset, ut acciperet, ita versabatur, ut omnes intimis caritatis visceribus complecteretur. Curabat enim ne quem trinitas affligeret, ne cogitatio secularis urgeret, & vigili pietatis dispensatione providebat, ne illum nimius labor gravaret, ne nimia hic quiete torpesceret, valentes Corpore avocans a desidiosa, serventes spiritu cogens ad requiem, suave Christi jugum omnibus allevans, & quidquid Diabolus injectisset avertens omnes in Sanctam Animorum societatem, & perfectam Christi charitatem, unitos ad currendum Christianorum virtutum stadium verbo, & exemplo animabat.

§.20. Ipse autem, qui omnibus Sanctitatis merito, & dignitatis gradu antebat, & humili animi demissione inferior erat; semetipsum palam hominem dictabat, nihili, filium villici, & olim gregis adductum Custodiæ, perpetua suæ Congregationis præfectura in generali conventu se ineptum, & imparè muneris ferendo præ humilitate affirmans, se abdicavit, & efflagitanti in locum sui alium substituit, ab iteratis totius Conventus precibus vis ei quodammodo illata est, ut imposterum exerceret. Etenim quo sublimius ad Sanctitatis altitudinem Deum cognoscendo,

& amando ascendebat, eo inferius agnitione & contemptu sui se dimittebat ideo vilissima quæque domus obibat officia, & sæpe genibus flexis & fluentibus lacrimis veniam a suis petebat, quod malis exemplis aliorum animos offendisset ob eximia pietatis opera excellentesque virtutes, summam gratiam adeptus erat in aula regia; Plurimi enim faciebant eum Galliarum Regina, & apud omnes tum Episcopos, tum Cardinales, aliosque optimates, & Ecclesiasticos, & Saculares, & apud omnes cujusvis generis status, & conditionis homines magno in honore, & exultatione habebatur. Ipse vero coram Deo omnium bonorum Datori humilians se nihil vanum, aut superbum, nihil proax, aut inverecundum, nihil intemperans, aut immoderatum, vel in opere, vel in sermone præferebat; sed omnia ordinata, & ad Christianam disciplinam, & Evangelicam Sanctitatem composita aperte ostendebant nihil intus latere tenebrarum, ubi foris tanta lux virtutum præfulgebatur.

§.21. Temporum iniquitas & civilium bellorum tumultus Galliarum Cleri Sanctitatem, invecia ignorantia corruptisque moribus labefactaverat ad reparandum decorem Domus Dei, restituendamque Ecclesiasticam disciplinam vires omnes & cogitationes suas Vincentius intendit. Itaque ut restauraretur Ecclesiasticæ disciplinæ vigor, qui langore vitiorum enervatus fuerat, Religiosas Domos recipiendis Clericis, qui ad Sacros Ordines promovendi essent, assignavit, eoque in Sacris Ritibus peragendis, sanctisque Moribus efformandis, qui ad gradus dignitatem responderent, per se suosque Missionis socios instruendos curavit: hinc autem Sacrarum Cæremoniarum nitor, & venerabilis observantia in multis Galliarum Ecclesijs revocata est.

§.22. Insuper coetus adunavit Sacerdotum, qui itatis diebus de Divinis rebus inter se conferrent, & se in sacris disputationibus exercerent, ut potentes essent exhortari in doctrina sana, & eos, qui contradicunt arguere, exemplo autem Moysis, qui priusquam a Deo præficeretur Israelitico Populo, ut eum e Captivitate liberatum per Desertum ad sacrificandum, Deo in Monte, & deinde ad Terram promissionis deduceret, a strepitu Pharaonis aulæ aufugit in solitudinem.

§.23. Ita Clericis in fortem Domini vocatis, qui in hujus mortalis vitæ terra deserta, & inaquosa ad Altare Domini ministrantes verbo, & exemplo Sanctæ Dei Plebi tendenti ad Cœlestem patriam excusso Diabolicæ captivitatis iugo, præire debent, author fuit, ut priusquam ad Ecclesiasticos gradus ascenderent, a mundanis tumultibus in Sandam secedentes solitudinem per aliquot dies Divinis rebus meditandis, contemplandisque sui muneris officijs vacarent.

§.24. Profecto non solum Dei Servus Vincentius egregius fuit Ministrorum Dilectus institutor, sed & boni, & fidelis Discipulus.

AN. CH.
1737.

Majorum Clericorum Seminaria, in quibus juxta Dilectissimi, consuetudine duobus tribusve annis ante Sacrorum Ordinum susceptionem commorantur, & in disciplina Ecclesiastica rite efformantur erigenda curat.

Sacerdotes pro collationibus spiritualibus quolibet hebdomada inter se habentibus adunantur.

Sacre ordinationi præmittendas a Clericis spirituales exercitationes novam ipsius methodo digestas in domibus suæ Congregationis disposuit.

Vincentius usque ad acceptam Senectutem Ministerium.

1737. sionibus vacat & operarios zelum Animum in incensis mundi patres unicit.

penfatoris formam in se exhibuit, nam erat veluti omnium egentium, & Miserrorum per fugium, & cujusvis generis pauperes, erogatis etiam nonnunquam, quae sibi, suisque Missionum focis videbantur necessaria, ita largis sublevabat Eleemosynis, ut communiter pauperum pater nuncuparetur. Assiduum, licet jam provecus esset aetate, Apostolico Sacrarum Missionum ministerio dabat operam, huc illuc alis charitatis super omnem laborem, & super senilis aetatis vires, volitans lucem Evangelicæ veritatis, & divinatorum mandatorum scientiam ambulantis in tenebris, & vitiorum caligine praeferebat, praesertim pauperum villarum, & pagorum incolis, quos lumine Christianæ Fidei destitutos in ignorantiae nocte per devia aberrantes, in viam Domini reducebat; Et quoniam charitas mensuram non habet, Servi Dei virtus Galliarum terminis restricta non est, sed longe lateque diffusa eluxit; nam ad amplificandam fidem & pietatem Evangelicos misit ex suis Alumnis Operarios non solum in Italiam, Poloniam, Scotiam, Hyberniam, sed etiam ad Barbaros, & Indos, nostrisque terris Diffociatas gentes, quas suorum Alumnorum opera dispulsis Idololatriæ tenebris ad lucem veritatis adduxit.

§.25. In remotis autem provinciis animarum salutem expetens, Corporum etiam egestatibus consulere non omitebat, ut per temporalia subsidia carnales homines ad Deum attraheret. Itaque non modo Lotharingiam, Campaniam, Picardiam, peste, fame, belloque vastatas largiter refecit missis ingentibus pecuniarum summis, ad quas distribuendas fidei opera peularum charitatis utebatur, sed in aliis etiam remotissimis regionibus, hominibus inopia, aut calamitate aliqua laborantibus subvenit. Et cum ipsa Parisiorum Civitas ingenti annoæ penuria gravissime vexaretur, domi suæ ad duo millia pauperum sustentavit.

§.26. Et quanquam variis multisque tum Regiæ aulæ, tum suæ Congregationis, aliorumque locorum, quæ fundaverat, vel quorum curam habebat, distentus negotiis esset, in quibus omnibus indefessam ad Dei gloriam navabat operam, tamen omnium necessitatibus subveniebat, omnium sublevabat angustias, nullum a se repellebat; omnes in Christo complectebatur. Profecto mirum erat, quod nemini ad se negaret aditum, faciles omnium postulationibus accommodaret aures, blande responderet, comiter exciperet, nullius concitaret invidiam, sed omnibus, omnia factus aliorum curaret Corpora, aliorum sanaret spiritus, & prout quisque indigens erat, aut vestimentis, aut sumptibus, aut Doctrina vestiret, aleret, instrueret, ostendens quemadmodum, etsi non omnibus omnia, omnibus tamen charitas, nulli debeat injuria, etenim injurias quæ ab aliis sibi propter justitiam inferebantur, tantum abfuit, ut cum facile posset, ulcisceretur, quin neque unquam de illis queri auditus

Tot tantisque vexatus curis nunquam deprimitur, sed prout ac summe beneficis omnes aequanimiter accipit, ac si aliud nihil sibi esset agendum.

fuerit, quia de se humiliter sentiens, illas si quando accipiebat, merito se pati judicabat. Itaque adeo patienti animo eas tulit, ut a conviciis sibi faciente veniam flexis genibus petiverit, percutienti, autem maxillam, alteram humiliter praeberit.

§.27. Militibus caeca rabie, & insano favore infortunatum quemdam artificem jam vulneratum nudis gladiis, ut morti traderent persequentibus, corpus suum opposuit, & se in apertum vitæ discrimen objecit, ut Deo lucraretur, quem e faucibus praesentis mortis periculo Capitis, & Sanguinis sui eripuisset, & quidem tanta tamque inusitata animi fortitudine, attonitis, & verbis Servi Dei mollitis militum animis pacati recesserunt; miser autem ille vivus evasit.

§.28. Sed quoniam Dominicus ager, cujus non operarii sumus rorante desuper gratia Dei, fide munitur, jejuniis exercetur, eleemosynis feritur, orationibus foecundatur; ideo Beatus Vincentius ne mortalis corporis Spirituali cultura neglecta generosum germen periret; & innascentibus spinis, ac tribulis ea producerentur, quæ urenda sunt flammis, non quæ Dominicis horreis reconduntur membra sua domare, cilicio conterere, jejuniis, aliisque poenitentiae operibus, praecipue in communibus totius Galliarum Regni, & Catholicae Ecclesiae calamitatibus consuevit.

§.29. Si in negotio aliquo gravi, & difficili Sententiam rogatus, responsum dare cogere, aut si aliquid arduum, & insolitum faciendum sibi propositum esset. Deum, ut Sanctus Rex David, priusquam rem aggrediretur consulere, & supplex a patre luminum postulabat, ut menti suæ lucem ejus claritatis infunderet, quæ & quæ respondenda, aut agenda essent perspicere, & quæ cognita, & perfecta essent Divina praeviente gratia sequeretur, & quod bonum, & placitum Deo esset ea adjuvante perficeret; Quoties e cubiculo Domus suæ prodibat in publicum, se coram Deo in terram prosternebat, & Divinam opem enixis sed brevibus precibus implorabat, ne transiens licet invitus per semitas Saeculi, & terrena, ac mundana tractans caeno filiorum hominum inquinaretur. Ubi vero Domum redierat intrabat secreta cordis sui, & latitantem conscientiam, ad examen vocabat, & cogitationibus inter se invicem accusantibus, aut etiam defendentibus sollicitè inquirebat, studiose emendabat, severe puniebat, si quid imprudens ex ore excidisset, aut incaute operatus esset, adeo diligens erat in custodiendis viis Domini, qui mandavit mandata sua custodiri nimis.

§.30. Assidua autem orationi deditus a divinarum rerum contemplatione nullis negociis, nullis rebus aut lætis, aut tristibus abstraheretur. Deum enim semper praesentem menti habebat, & in ejus conspectu stabat, omnia autem, quæ ipsius oculis obversabantur, diligenti cura, sanctaque industria effecerat, ut rerum omnium Creatorem in ejus mentem revocarent.

Inter furentes Militum gladios proflens miserum artificem e mortis faucibus eripit.

Licet afflicta aetate, & corpore imbecillo nunquam jejunia, carnis macerationes intermittere, auget vero dum Ecclesia regnumve in aliquo discrimine versantur.

Nihil decernendum, aut agendum nisi post effusis Deo enixas preces suscipit: ad examen spiritus animum revocat.

Orationis studium intermittere nunquam videtur, ac Deum sibi semper praesentem etiam rerum Creatorem ope providet.

rent, & Dei gloriam, Divinasque laudes ei suo modo loquentes ad Coelestem pulchritudinem contemplandam excitarent. Itaque semper modestus, & mitis, mansuetus, & benignus in omnibus mirabili animi aequalitate utens, neque letis efferebatur, neque turbabatur adversis, quia cum propheta dicere poterat: Provedebam in conspectu meo semper, quoniam a dextris est mihi ne commovear.

A Sacrificio Missæ nunquam abstinuit, agonizantium precibus quasi innox ex ergastulo corporis migraturus quotidie recitavit.

Viva in Deum fides, eum Ecclesiae strenuum defensorem efficit, hinc subore in Gallis Jansenismo acerrimum bellum indiens, nihil non movit, donec impia dogmata a Sede damnarentur.

§.31. Ab incruento Altaris Sacrificio nunquam abstinuit, ita vivens, ut quotidie offerre posset. Et quia nonnullis ante obitum mensibus ob tibiaram morbum gravissime adhaerentem pedibus insistere nequebat, aderat quotidie Missæ Sacrificio, & Pane Angelico refectus post homilem gratiarum actionem solemnes Ecclesiae preces pro agonizantibus praescriptas veluti prope diem ex corpore carcere ad Coelestem Patriam migraturus pro animi sensu recitabat.

§.32. Viva enim in Deum fide animabatur, cuius dum vixit strenuus defensor & propugnator fuit, nam exorta in Gallis haeretica tempestate, qua turbine suocuncta turbaverat, ingemuit Dei Servus, postquam sensit Catholicam Fidem in plerisque Janseniana labe violari, & ab haereticorum astutia plurimorum illudente simplicitati ex omni ordine multos in pravum sensum trahi. Itaque Sancto Dei zelo succensus contra communes hostes arma fidei arripenda censuit, & quaerens Deo non hominibus placere, Sacros Ecclesiae Pastores excitavit, ut supra Christi Domini ovile excubias agentes non sinerent Lupos tapaces Dominicas oves latenter occidere. Itaque eo quantum poterat, hortante, ac suadente, octoginta quinque Galliarum Episcopi, quibus postea alii adjuncti sunt, clam irrepentem morbum, & latentem pestem ad culmen Apostolatus ad Cathedralam Petri detulerunt, ad quam pericula quæque, & scandala in Regno Dei emergentia ea praesertim, quæ fidem laedunt, referenda sunt, ut ibi potissimum damna fidei resarciantur, ubi nequit fides sentire defectum. Itaque datis ad sel. rec. Innocentium X. Praedecessorem nostrum literis Galliarum Praesules humillimis precibus postularunt, ut Apostolico ore pululantes damnarentur errores, quo suis constabilita regulis Ecclesia, & eo, quod illi timebant, pronuntiationis iustæ firmata Decreto, improbis ad eam aditus pate-tere non posset, qui perveris instructi verborum ambagibus, & callidis argumentorum argutiis sub imagine Catholicae Fidei disputantes, & pestiferum exhalantes virus hominum recte sentientium in deterioriorem partem corda corrumpere, & totam veridogmatis de libero arbitrio, & gratia Dei, & hominum redemptione per passionem, & mortem Christi Domini querebant, evertere veritatem.

Damnata Jansenii erroribus, Vincentii prima cura fuit hanc pe-

nitam esse, ut tandem finiretur error summo studio allaboravit; Et prima ejus cura, ac sollicitudo fuit, ut ab omnibus Religiosis Coeribus, quos ipse fundaverat, vel quorum curam gerebat, ut occulta Catholicae Fidei inimica pestis arceretur ne tabida alicujus partis contagione sana quoque membra corrumpere. Praeterea magnam noscens esse pietatem prode- re latebras impiorum, & ipsum in eis, cui serviant, Diabolum debellare Apostolica libertate, qualis in negotio fidei Servum Dei decet, Regem, Reginam, Regioque ministros commone non destitit, ut debitis poenis contumaces ad obedientiam inducerent, pertinaces vero in suis erroribus, e toto Galliarum Regno tanquam pestiferam luem propellerent, atque ita Sacularis districtio prodesset Ecclesiastica lenitati, quæ & si Sacerdotali contenta iudicio cruentas refugit ultiones, severis tamen Christianorum Principum constitutionibus adjuvatur, dum ad spirituale, nonnunquam recurrunt remedium, qui timent corporale supplicium.

§.34. Demum plenus dierum, & meritum, cum ad octogesimum quintum suæ aetatis annum pervenisset, non minus senio, quam laboribus, quos pietatis operibus, & animarum saluti jugiter intentus, alacriter susceperat, & ad extremum usque spiritum fortiter toleraverat, Ecclesiae Sacramentis munitus Coelestia anhelans, terrena despicens Sacerdotibus extrema religionis officia praebentibus ad verba illa sibi familiaria: Deus in adiutorium meum intende: Respondens Domine ad adjuvandum me festina, non de sua virtute, sed de Divino adiutorio confusus Parisiis in domo S. Lazari Presbyterorum Secularium Congregationis Missionum, feliciter cursum consummavit quinto Kalendas Octobris anno millesimo sexcentesimo sexagesimo.

§.35. Post ejus mortem longe, lateque fama Sanctitatis percurrebat quam etiam multis Deus contestatus est signis, & miraculis, quibus admirabilis ejus providentia abundantior exanimis Servi sui reliquiis venerationem conciliavit, declarans quanto in honore apud Deum ejus anima esset, cum apud ejus corpus, quod vita emigrante tanquam deformis remaneret, tam evidenter praesens vita Dator apparet.

§.36. Itaque Parisiis duo Processus, ut moris est, autoritate ordinaria constructi fuerunt, alter super fama Sanctitatis, virtutibus, & miraculis, alter vero super cultu non exhibito, quibus permisso sel. rec. Clementis XI. Praedecessoris nostri apertis eorumque validitate in Sacrorum Rituum Congregatione approbata die quarta mensis Octobris anno Domini millesimo Septingentesimo nono, commissio introductionis Cause signata fuit, subinde praemissis omnibus, quæ ex Apostolica Sedis praescripto in hisce Causis exiguntur tractatum est, an constaret de virtutibus Theologalibus, & Cardinalibus in gradu heroico, post

1737. fiteram labes ab omnibus quos regerat Ecclesiasticis Coeribus arcerere deinde, quos post ad viam veritatis reducere. Postremo pertinaces e toto Galliarum Regno a Superma Regia Potestate expelli curare.

B. Vincentius anno a Nativitate Christi 1660. aetatis suæ 85. plenus dierum, & in bona senectute, in his verbis: Domine ad adjuvandum me festina, de hoste triphator evolat ad Cælum.

Post mortem Viri Dei, ejus fama Sanctitatis, & Miraculorum longe, lateque percurrebat.

Instructis solitis Processibus auctoritate ordinaria de fama, & non cultu Parisiis approbato. Clemente XI. signata fuit causa de anno 1709, & praehabitis aliis requisitis, necnon confectis Congregationibus antipreparatoria de annis

1737. In sompniis... 1737. In sompniis...

Constituti... 1737. In sompniis...

His miraculis... 1737. In sompniis...

Resumpta... 1737. In sompniis...

post ultimam autem Congregationem Venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum...

§.37. Ventum est deinde ad examen miraculorum, quo peractum fuit in tribus Congregationibus, quarum ultima generalis...

§.38. Quod autem de miraculis a praefata Rituum Congregatione iudicatum fuit, idem Benedictus Praedecessor noster confirmans...

§.39. Expeditis postea literis remissorialibus, & compulsorialibus pro conficiendo consueto Authorityte Apostolica processu...

stantanea sanationis Mariae Terefia a Sancto Basilio a putridis, & diuturnis ulceribus cum longa, & contumaci urinae retentione...

§.40. Quod cum a nobis peractum fuisset habita iterum coram nobis generali Congregatione in deliberatione positum est...

§.41. Pluribus mensibus postea elapsis nos Consistorium Secretum de more convocari iussimus, in quo Dilectus filius Antonius Felix tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis...

§.42. Quare in tam Sancto, ac gravi negotio nihil omnino necessaria diligentia praetermittentes ex more, insinuatque...

§.43. De-stantanea sanationis Mariae Terefia a Sancto Basilio a putridis, & diuturnis ulceribus cum longa, & contumaci urinae retentione...

1737. Miracula die 24 Junii 1736 approbat.

Die 10. Aug. 1736. auditis S.R.E. Card. divino auxilio implorato...

Facta praemissorum omnium ab An. Felice Zondadari Pro-Paefato uniuerso Car. Collegio in Consistorio...

Sequenti publico Concilio Thoma Antamoro Advocato Conciliarii pro eadem Canonizatione...

§.43. Deinde aliud Consistorium semipublicum a nobis habitum est, in quo etiam Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos in Curia Romana existentes...

Omnibus absolutis die 16 Junii SS. Trinitati sacro B. Vincentium Sanctum esse pronunciat, definit, & Sanctorum Cathalogi adscribit in omnium Matre Lateranense...

§.44. Omnibus autem rite absolutis, quae ex Sacris Constitutionibus, Romanae Ecclesiae consuetudine peragenda erant, hodie, quae fuit dies Dominica Sanctissima Trinitatis in Sacrosanctam Lateranensem Basilicam decenter ornatam...

secrari, & singulis annis die decimona Mensis Julii memoria ipsius inter Sanctos Confessores non Pontifices pia devotione recolitur.

§.45. Eademque auctoritate omnibus Christianis vere poenitentibus, & Confessis qui annis singulis eodem festo die ad Sepulchrum, in quo Corpus eius requiescit, visitandum accesserint, septem annos, & totidem quadragenas de iniunctis...

§.46. His peractis Deum Patrem Aeternum, Regemque gloriae Christum Dominum Patris sempiterni Filium, & Sanctum Paraclitum Spiritum, unum Deum unumque Dominum laudibus, & Confessionibus venerati sacroque hymno: Te Deum solemniter decantato, omnibusque Christianis tunc praesentibus plenaria omnium peccatorum suorum indulgentia, & remissione concessa...

§.47. Deget autem nos gratias agere, & gloriam dare Deo viventi in saecula saeculorum qui benedixit conservum nostrum in omni benedictione Spirituali, ut esset Sanctus, & immaculatus coram ipso, & cum illum dederit nobis quasi fulgentem solem in templo suo...

§.48. Ceterum, quia nimis difficile foret, praesentes nostras originales litteras, ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impressis manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis eadem, quae ipsis praesentibus fides ubique adhibeatur.

§.49. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrorum Decreti, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, elargitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius se noverit incursum.

Canonizationi adstantibus plenaria peccatorum remissionem concedit.

Quibus peractis, & Deo gratias actis ob senilem, & affectum aetatem recessit Summus Pontifex, relicto Card. Ruffo ex praesentibus antiquiore ad celebranda sacra Mystra adstantibus ceteris omnibus Gardis, Patriarchis &c.

Iterum gratias Deo agens Summus Pontifex ob dicti Sancti Canonizationem, cumque Christianis fidelibus invocandum, & imitandum proponit.

Hujus Bullae transcriptis credi, mandata.

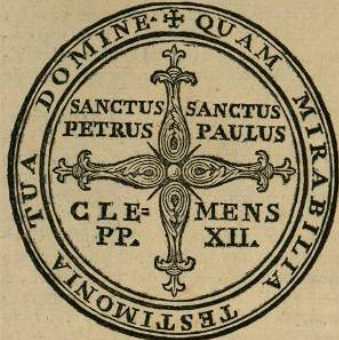
Sanctio penalis.

1737. Dat. die 16. Junii 1737. An.VII.

Datum Romae apud S. Jo: in Laterano anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo trigesimo septimo, sexto decimo Kal. Julii Pont. nostri anno VII.

Ego Clemens Catholicae Ecclesiae Episcopus.

- Ego Franciscus Episcopus Ostien. Card. Barberinus.
Ego Petrus Episcopus Portuen. Card. Orobonus.
Ego Thomas Episcopus Praenestinus Card. Ruffus.
Ego Ludovicus Episcopus Albanen. Card. Picus.
Ego Petrus Episcopus Tuscanus Cardinalis Corradinus.
Ego Joannes Antonius Tit. S. Laurentii in Lucina Card. de Via.
Ego Antonius Felix S. Praxedis Presbyter Card. Zondadari.
Ego Georgius Tit. S. Mariae in Transyberim Card. Spinola.
Ego Ludovicus Tit. S. Prisca Card. Belingo.
Ego Alvarus Tit. S. Bartholomaei in Insula Card. Censuegos.
Ego J. B. Tit. S. Matthaei in Merulana Card. de Alteriis.
Ego Vincentius Tit. S. Petri ad Vincula Presb. Card. Petra Major Penitentiarius.
Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, & Pauli Card. Lercari.
Ego Franciscus Antonius Tit. S. Sixti Presb. Card. Finus.

- Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. Sancti Pancratii Presb. Card. Gotti Ordinis Praedicatorum.
Ego D. Leander Tit. S. Callisti Presbyter Card. de Porcia.
Ego P. Aloysius Carafa Card. Tit. S. Laurentii in Pane, & Perna.
Ego Franciscus Burgbesius Card. Tit. Sancti Silvestri in Capite.
Ego Vincentius Tit. S. Petri in Monte Aureo Presb. Card. Bichius.
Ego Joseph Tit. S. Thomae in Parione Presb. Card. Firrao.
Ego Ant. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presb. Card. Gentili.
Ego Fr. Jo. Ant. Card. Guadagni Tit. SS. Sylvestri, & Martini ad Montes.
Ego T. Card. de Acquaviva Tit. S. Ceciliae.
Ego Dominicus SS. Quirici, & Julitae Presb. Card. Riviera.
Ego Marcellus Tit. S. Mariae in Ara Caeli Presb. Card. Passari.
Ego Petrus Card. Aldrovandus Tit. Sancti Eusebii.
Ego Fr. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Card. Pieri.
Ego Josephus Tit. S. Pudenciana Presb. Card. Spinellus.
Ego L. S. Mariae in Via Lata Prior Decanorum Card. de Alteriis.
Ego Carolus S. Agatha in Suburra Diaconus Card. Columna.
Ego Fabius SS. Petri & Modesti Diaconus Card. Oliverius.
Ego Alexander S. Mariae in Cosmedin. Diac. Card. Albanus.
Ego Nicolaus S. Mariae ad Martyres Diaconus Card. Judice.
Ego Nervius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
Ego B. SS. Cosmae & Damiani Diaconus Card. Ruspallus.

Loco * Plumbi. Antonius Card. Pro-Datarius. F. Card. Oliverius. VISA DE CURIA N. Antonellus. J. B. Eugenius. Registrata in Secretaria Brevium. Beatus

Beatus Joannes Franciscus Regis Societatis Jesu Presbyter Confessorum Canonici adscribitur.

CLEMENS PP. XII. SERVUS SERVORUM DEI Ad perpetuam rei memoriam.

AD sublimem sanctitatis montem, in quo Christus Dominus sedens, Discipulos suos seorsim a judaicis turbis evocatos, christianae sapientiae praecepta edocuit, ex omnibus gentibus, & tribus, & populis, & linguis, spe firmi, fide robusti, charitate ardentes, gratia, & virtute divina ascenderunt. Hi sunt, qui venerunt de tribulatione magna, & lavantes stolas suas, & dealbantes eas in sanguine Agni, intra densissimam nubem, & imperscrutabilis divinitatis caliginem ingressi sunt, ubi divinus Moyses Deum Patrem alloquitur, & ad ejus dexteram sedens, & compatiens infirmitatibus nostris interpellat pro nobis. Huc autem accedere non audeat carnalis Judaeus, sed intra terminos, & septa legalium praeceptorum se contineat, & longe ab ima montis parte sumum, caliginem, & ignem, fulgura, & tonitrua, sonitum, & clangorem tubarum, gloriam Domini, & magoalia gratiae suae, & prodigia Sanctitatis admiratione simul, & terrore percussus prospiciat. Procul hinc omnis impurus, & profanus, omnis fera bestia, & animal immundum, ne loci sanctitatem sanguine faderet, vel impuritate contaminet. Foris canes, & venefici, & impudici, & homicidae, & idolis servientes, & omnis, qui amat, & facit mendacium. Accedant autem, qui vitalibus aquis in sacro fonte renati, vel purgati Sacramento Poenitentiae, amici sunt stolis candidis, accedant, sed solutis antea calcamentis ex corio mortuorum animalium, nempe mortuis relictis operibus, quia terra sancta est. Ardua est via, arduus, atque angustus est limes, & nemo tutus per eum ingreditur & ad culmen securus pertingit, nisi vestigiis insitit Christi Domini clamantis, & dicentis: Si quis vult venire post me, tollat crucem suam quotidie. Ambulandum est igitur vestigiis paribus, & amula ingressione nitendum; quia non est major Domino suo servus, nec liberatore liberatus, & qui cupimus esse Christiani, debemus quod Christus dixit, & fecit, imitari, ut respondeat ad fidem nominis sectatio veritatis. Aspera, & laboriosa hac via incessit fortis Dei miles Joannes Franciscus Regis, qui accinctus robore, & in spiritu ambulans, calcatis desiderii carnis, & passionibus hujus temporis fortiter toleratis, per tribulationes, ac contumelias, per labores, & angustias, in orationibus, in jejuniis, in vigiliis ad montis evasit fastigium, aspiciens in auctorem fidei, & consummatorem Jesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusione contempta. Nos autem, qui superna dignatione commissum est fidem Dei plebem in viam salu-

Procemium. Sublimem montem Christianae sanctitatis, & perfectionis quoniam ascendant.

inde altius ad Dei visum progrediuntur.

ad quam nullus conquinatus ingreditur.

Ardua ad illum via est.

Joannes Franciscus Regis hanc viam fortiter ingressus, ad illius montis fastigium evasit.

tis dirigere, Beatum Dei Servum, qui ad locum latitudinis per labores, & angustias transivit, qui ad caelestem patriam per hujus mortalis vitae tribulationes, & arumnas pervenit, in Sanctorum numerum solemniter ex veteri more, & instituto Romanae Ecclesiae hodierna die adscripsimus, ut ejus propositis virtutibus, & apud Deum suffragantibus precibus, per merita unius divini mediatoris Jesu Christi nostra adjuvetur infirmitas, excitetur spes, roboretur fides, accendatur charitas; Itaque Beati Dei Servi, qui in caelis jam a Deo coronatus est, triumphum in terris spirituali latitia exultantes in Domino celebremus, sed ita celebremus, ut eius labores, fidem, charitatem, sanctaeque res gestas intueamur. Celebremus ergo triumphum, laudemus victoriam, ut illius amemus virtutes, ut laboriosam vitam, sanctamque conversationem, quam breviter populis, pro nostro Pastoralis sollicitudinis officio annunciamus, sedulo imitemur; & illius exemplo dirigatur via nostra in conspectu Domini. Angusta est, spinosa est, dura est, sed talibus, tamque multis transeuntibus lenis facta est. Transit prior ipse Dominus, transferunt Apostoli intrepidi, postea Martyres, pueri, mulieres, puella, transit novissime Beatus Joannes Franciscus: ejus ergo non timeamus laboriosam vitam sequi, si ejus praemium cupimus, si locum, si patriam desideramus.

1737. dignus proinde, cui Sanctorum honores decernantur.

& ejus triumphum Fideles celebrent, & insignes virtutes imitentur.

Ortus ejus pueritia, adolescentia sancte traducta.

Sub B. Virginis tutela baptismalem innocentiam, & virginitatem illibatam custodit.